

Hồi 4

Tình Huỳnh Đệ – Nghĩa Sư Môn

Lỗ Trình tiểu hòa thượng vừa nghe tiếng quát the thé đó cất lên thì cảm nhận có ba luồng chỉ gió đã ập đến lưng rồi. Trong lúc cấp bách, Lỗ Trình dùng luôn túi nải có mấy miếng thịt chó làm mộc đồ.

- Chát... chát... chát...

Chiếc túi nải đựng thịt chó của tiểu hòa thượng Lỗ Trình hứng trọn một lúc ba mũi ám tiễn. Lỗ Trình giật nảy mình la toán lên:

- Hè, Lỗ Trình đâu phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ mà người muốn lấy mạng chứ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vừa nói vừa xoay chân quay nửa vòng, kịp nhận ra người vừa phóng ám tiễn là một nữ lưu trạc tuổi trăng tròn. Khuôn mặt như hoa khoe sắc, phong thái như mai như liễu, nhưng ánh thu hồn thì thật là khắt khe.

Lỗ Trình Chớp thấy thiếu nữ kia toan dụng chưởng tập kích lần nữa thì khoát tay như đuổi ruồi.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Tiểu bản tăng không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Thiếu nữ vận trang y cung trang trụ bộ:

- Hãy gọi Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây, nếu không đừng trách bốn cô nương.

Lỗ Trình mở túi nải. Những miếng thịt chó thơm lừng mới đây đã rệu như những miếng thịt ôi lâu ngày bốc mùi không sao ngửi nổi.

Lỗ Trình biến sắc, lắp bắp nói:

- Vừa rồi tiểu cô nương đã dụng ám tiễn có tẩm độc?

Thiếu nữ gật đầu:

- Không sai. Chỉ cần một mũi ám tiễn của bản cô nương xước qua da thịt của tiểu hòa thượng thì mạng người đã về châu phật tổ rồi.

- Ấy, sao cô nương mặt mày thanh tú mà tâm địa ác độc như vậy? Nhờ Lỗ Trình bản tăng không đỡ được mấy mũi ám tiễn thì tiêu đời rồi.

Lỗ Trình gãi đầu:

- Nếu tiểu bản tăng chết thì cô nương còn đâu lên giọng sai bảo bản tăng chứ.

Lỗ Trình vừa nói vừa thấy túi thịt chó qua tay Lục Chỉ Thần Thâu. Gã vừa thấy vừa nói:

- Tiểu mất món đặc khẩu rồi, giờ lão huynh có muốn ăn thì cứ tự nhiên mà dùng.

Mặc dù nghe Lỗ Trình nói nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn nhìn mấy cục thịt chó, thậm chí đưa lên mũi ngửi. Lão thâu nhí nhảnh mặt, chắc lưỡi:

- Thật là tiếc quá. Mất kim ngân, mất tiểu hắc kỳ lão không tiếc bằng mất mấy cục thịt đặc khẩu này.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa thả túi thịt xuống đất, rồi quay lại thiếu nữ:

- Tiểu nữ không biết ăn thì thôi có sao lại hủy hoại mấy món đặc khẩu có một không hai trên giang hồ?

Thiếu nữ nạt ngang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Các người đừng nhiều lời nữa, có mau dẫn tên Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây không? Một lời bốn cô nương phán ra không ai được cãi nghe chưa?

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt nhìn thiếu nữ rồi quay lại nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Hề, nghe cái giọng của vị thiếu nữ này Lỗ huynh ngỡ mình đang giáp mặt đấng kim thượng nếu không phải là kim thượng chắc cũng là quận chúa, không là quận chúa chắc cũng là hoàng hậu nương nương.

Lỗ Trình gật đầu:

- Đệ cũng cảm nhận như vậy.

Lục Chỉ Thần Thâu bước đến cạnh Lỗ Trình nhỏ giọng nói:

- Nếu đích thị là những người trong hoàng tộc thì như thế nào trong mình họ cũng có kim ngân rất nhiều.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Lão huynh lại định tấy máu tay chân phải không?

- Ấy... Đâu dễ gì gặp được những món hời thế này, huống chi ả đã làm hỏng mất món đặc khẩu của huynh và đệ.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Đệ tính sao?

- Tùy lão huynh vậy.

- Huynh sẽ dùng kim lượng đó mà mua vài chục con khuyển hoang để lão đệ trở tài.

Lỗ Trình vừa nghe Lục Chỉ Thần Thâu nói đã vội chấp tay:

- A Di Đà Phật! Bần tăng không thể phạm sát giới của nhà Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu sặc vài tiếng rồi nói:

- Không phạm sát giới vậy chứ khuyển hoang ở đâu mà đệ làm món khoái khẩu?

- Đó là những con khuyển hoang đã chết mà bần tăng xin lại của bang chúng Cái Bang.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt:

- Trời đất!

Thiếu nữ thấy hai người thì thầm to nhỏ liền lớn tiếng quát:

- Hai người đang bàn tính gì vậy? Hừ, đừng hòng giở trò với Ý Lan.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại nhìn Ý Lan:

- Ý Lan tiểu thư đừng hiểu lầm lão phu. Lão và tiểu hòa thượng có bàn tính dự mưu gì đâu. Chúng ta đang tiếc rẻ món đặc khẩu thôi mà.

Lão vừa nói vừa tiến lại đối mặt với Ý Lan.

Lục Chỉ Thần Thâu xoa tay:

- Chẳng hay Vũ Văn Tiểu Vĩ đã làm gì mà khiến tiểu thư nóng giận như vậy?

Ý Lan gằn giọng:

- Cứ gọi hần ra giáp mặt ta.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão phu là bằng hữu với Vũ Văn Tiểu Vĩ nên biết tình hình của gã lắm. Nếu như tiểu thư không nói thì lão phu có thét đến gãy lưỡi rụng răng, y cũng không ra.

- Ta lệnh cho gã phải ra gặp ta.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Thôi được rồi, để lão phu dẫn tiểu thư đến thỉnh Vũ Văn Tiểu Vĩ ra giáp mặt. Chứ Vũ Văn Tiểu Vĩ mà thấy mặt nữ nhân thì chẳng khác nào gã thấy ma.

Lời của Lục Chỉ Thần Thâu làm Ý Lan giận tím mặt, quát lớn:

- Các ngươi muốn chết?

Nàng vừa nói vừa toan thò tay lấy mớ ám tiễn trong túi gấm nhưng chẳng còn thấy túi gấm trong thắt lưng mình nữa. Ý Lan ngỡ ngác:

- Ý...

Lục Chỉ Thần Thâu giơ cao hai chiếc túi gấm:

- Tiểu thư đang tìm hai chiếc túi này phải không?

Ý Lan nhìn hai chiếc túi gấm trên tay Lục Chỉ Thần Thâu, gần giọng nói:

- Trả lại cho ta!

Nàng vừa dứt lời thì Vũ Văn Tiểu Vĩ từ sau pho tượng phật nhô đầu ra nói:

- Lão huynh Lục Chỉ đừng trả cho cô ta!

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại:

- Tất nhiên là lão không trả rồi.

Lão vừa nói vừa mở túi gấm. Một túi toàn là kim ngân, túi kia đựng ám tiễn tẩm độc.

Lục Chỉ Thần Thâu reo lên:

- Chúng ta phát tài rồi. Ha... ha... ha... Chúng ta phát tài rồi.

Ý Lan gần giọng quát:

- Các ngươi chỉ là một lũ đầu trộm đuôi cướp.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Nha đầu! Ngươi dám gọi lão phu là bọn đầu trộm đuôi cướp hả?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì vuốt mũi, khịt khịt. Ý vừa lắc đầu vừa nói:

- Chắc phải cho quỉ nữ này một bài học quá.

Ý Lan nghe Lục Chỉ Thần Thâu và tiểu hòa thượng Lỗ Trình nói, chẳng lộ chút lo lắng, ngược lại còn khinh khỉnh đáp lời hai người:

- Trong hai ngươi, ai dám đụng đến chéo y của bổn cô nương?

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt:

- Nha đầu, ngươi thị vào ai mà dám lớn giọng với lão chứ? Để lão cho ngươi một bài học nhớ đời đừng từ bỏ thói kiêu căng tự thị.

Ỗ Lan vừa thấy Lục Chỉ Thần Thâu toan động thân liền quát:

- Lão dám đụng đến Ỗ Lan hả?

- Sao lão không dám chứ? Dù cho nha đầu là quận chúa đương triều ta cũng phải dạy cho ngươi một bài học.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa lạng người thuật lạng ba hư bộ. Một bộ pháp tuyệt học của Thiếu Lâm Tự, mà lão đã từng học lóm được ở chùa Thiếu Lâm.

Chỉ trong chớp mắt Lục Chỉ Thần Thâu đã áp sát tới Ỗ Lan. Thân pháp của Lục Chỉ Thần Thâu quá ảo diệu khiến Ỗ Lan lúng túng. Nàng chợt thấy hữu thủ của lão dung trào công thọc thẳng vào vùng thượng đẳng của mình không không tỏ vẻ chùng tay khiến Ỗ Lan thất sắc vừa vùng chưởng đỡ vừa quát:

- Lão già đề tiện!

Lời còn đọng trên môi nàng thì đại huyệt Thần Khuyết đã buốt nhói rồi. Khí lực của nàng thoáng chốc tản mạn sau cái nhói đau đó cùng lúc trào công của Lục Chỉ Thần Thâu biến mất.

Ỗ Lan buông thõng tay chân, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu chằm chằm.

Lục Chỉ Thần Thâu thì chống nạnh nhún mào, toét miệng cười hì hì.

Lão thâu nhi véo vào cằm Ỗ Lan:

- Bản lĩnh của nha đầu kém thế mà dương dương tự đắc đòi giao thủ với lão thâu nhi.

Ỗ Lan thẹn mặt:

- Lão dám?

- Lão dám thì sao? Lão còn bắt ngươi bỏ vào đồng kiến lửa nữa kìa để ngươi chừa cái tật kiêu căng, thấy kẻ lớn mà không biết nể trọng.

Ỗ Lan nhẩn mặt:

- Lão... nếu...

Ỗ Lan chưa nói hết câu lão thâu nhi đã nạt ngang:

- Nếu gì?

Lão thâu nhi vuốt chòm râu bạc:

- Để lão phu nện cho ngươi vài cái tát tai, văng ra ba bốn chiếc răng rồi thả nha đầu đi, xem ngươi sau này làm gì được lão thần râu này chứ.

Lục Chỉ Thần Râu vung tay phải lên cao.

Lỗ Trình chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Xem ra lần này dù có quận chúa đương triều thì cũng phải gầy ít nhất ba bốn cái răng, không biết bộ mặt của nha đầu như thế nào, chắc tức cười lắm.

Nghe Lỗ Trình nói, Ý Lan tức đến lộn ruột gan, nhưng lại sợ đến tím mặt bởi sắp nhận một cái tát của lão thần râu.

Lão thần râu nhát nhéo nói:

- Nha đầu! Ngươi chuẩn bị chưa?

Ý Lan vừa sợ vừa giận, nói lớn với Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ, ngươi mặc nhiên để cho người khác bức hiếp ta sao?

Tiểu Vĩ thò mặt ra sau lưng tượng phật:

- Ta đâu biết làm gì bây giờ.

Lục Chỉ Thần Râu cười hề hề:

- Bây giờ thì nha đầu năn nỉ gã Tiểu Vĩ, vậy sao lúc đầu ngươi đòi giết gã mà. Thôi được, nể mặt Vũ Văn Tiểu Vĩ bằng hữu, lão không tát ngươi nữa, mà chỉ bẻ răng ngươi thôi.

Lão nạt lớn:

- Há miệng ra!

- Lão... lão dám...

Từ ngoài cửa toan chính điện một chiếc bóng vàng lướt vào.

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm phật hiệu cất lên ngay sau lưng Lục Chỉ Thần Râu. Lão lại ngỡ là tiếng của Lỗ Trình, liền nạt ngang:

- Lão đệ cứ niệm phật hiệu hoài, ngươi mau tìm mấy con khuyển hoang về nấu món đặc khẩu đặng tống tiễn con nha đầu này.

- A Di Đà Phật!

Lục Chỉ Thần Râu nheo mày bởi cái giọng nói của Lỗ Trình.

Lão bậm môi từ từ quay lại. Trước mặt lão, Lỗ Trình đang quỳ úp mặt xuống dưới đất còn người niệm phật hiệu chẳng ai khác mà chính là trụ trì Long Thiên Tự Du Tăng.

Lục Chỉ Thần Thâu biến sắc:

- Lão hòa thượng! Lão đến đây làm gì?

Du Tăng chấp tay lần chuỗi hạt:

- Bần tăng đi tìm tên đệ tử phá giới Lỗ Trình. Đã từ lâu bần tăng cấm chỉ môn đồ không được giao du với lão thần thâu thế mà y vẫn cãi lệnh bần tăng.

- O... Người trong giang hồ kết tình huynh đệ có gì mà lão hòa thượng cấm chứ?

- A Di Đà Phật! Người xuất gia khác với người ngoài giang hồ.

Ỗ Lan nghe Du Tăng nói, phấn chí vô cùng liền nói với Du Tăng:

- Lão đại sư, tên môn đồ của lão đại sư cấu kết với lũ trộm cướp, bắt tiểu nữ về đây tính làm chuyện bậy bạ. Bọn hạ đoạt cả kim ngân của tiểu nữ nữa.

Đôi mày của Du Tăng cau hấn lại.

Lục Chỉ Thần Thâu thì tức uất sau lời nói của Ỗ Lan. Lão thâu nhi quay ngoắt người lại:

- Nha đầu! Người ngậm máu phun người. Hừm... Lão phu phải cắt lưỡi người.

Lão thần thâu vừa nói vừa thẳng tay toan tát vào mặt Ỗ Lan.

Lão chưa thực hiện được ý định của mình thì đã bị Du Tăng thộp cứng rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại:

- Lão hòa thượng...

Lục Chỉ Thần Thâu ngưng lưỡi, không nói hết ý của mình bởi mắt chạm vào khuôn mặt nghiêm khắc của Du Tăng:

- A Di Đà Phật. Có mặt bần tăng mà lão thí chủ vẫn không từ bỏ ý niệm hung ác.

- Lão không nghe tiểu nha đầu sàm ngôn ngậm máu phun người à?

- Có lửa thì mới có khói. Nếu như các người là kẻ quang minh chính đại thì không hiếp đáp một thiếu nữ như vị cô nương này.

Du Tăng vừa nói vừa buông tay Lục Chỉ thần thâu. Lục Chỉ Thần Thâu thừa cơ Du Tăng không phòng bị, liền thi triển môn tuyệt thức Vô Hình Thủ tập kích vào đại huyệt thần khuyết của đại sư.

Với thể công bất ngờ này, Lục Chỉ Thần Thâu đoán chắc dù võ công của Du Tăng có cao siêu đến mấy cũng khó mà tránh né đặng.

Nhưng lão thần thâu đã lầm, Vô Hình Thủ của lão vừa thoát ra thì như chạm vào một mớ bùng nhùng ngay tại đại huyệt Thần Khuyết của Du Tăng khiến cho lão ngạc nhiên vô cùng.

Lão cảm thấy có kỳ biến vội vàng thâu pháp về:

- A Di Đà Phật.

- Bùm...

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nghe tiếng phật hiệu phát ra từ cửa miệng Du Tăng thì cảm nhận một lực di sơn đảo hải quất thẳng vào vùng trung đặng của lão.

Lục Chỉ Thần Thâu bật thốt:

- Ôi...

Lão loạng choạng thối lùi bốn bộ, thần sắc biến đổi, tứ chi run rẩy rồi té ngồi xuống đất.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vội dập đầu xuống sàn gạch:

- Sư phụ, xin đừng đánh lão huynh của con!

Ỗ Lan chen vào:

- Lão đại sư, giết lão già đề tiện đó đi!

Vũ Văn Tiểu Vĩ từ phía sau lưng tượng phật Như Lai băng mình xuống. Phong thái và dung mạo của Tiểu Vĩ vừa đĩnh đạc vừa khôi ngô tuấn tú như Phan An, Tống Ngọc.

Thấy chàng xuất hiện từ sau lưng tượng phật tổ, Du Tăng lại chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Du Tăng vừa niệm phật vừa cách không phóng chỉ giải huyệt cho Ỗ Lan.

Ỗ Lan nhanh chóng phục hồi nguyên âm. Nàng biết chính vị hòa thượng này đã giải huyệt cho mình, liền ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư!

Vừa xá Du Tăng, Ỗ Lan liền lạng người vun trảo thủ thộp lấy gáy Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mặc dù thủ pháp của nàng vừa nhanh vừa bất ngờ nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ lại nhanh hơn một bậc, thi triển luôn thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi né tránh ngọc thủ của Ý Lan dễ dàng, Tiểu Vĩ vừa tránh trảo công của Ý Lan vừa lạng bộ đến bên Lục Chỉ Thần Thâu, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Vĩ quay lại Du Tăng:

- Lão đại sư. Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cùng với lão nhân thâu không phải là hạng người bất nhân, bất nghĩa như vị cô nương đó nói đâu. Văn bối dùng tính mạng của mình bảo chứng cho lời nói đó.

Trong khi Tiểu Vĩ nói, Lỗ Trình chỉ đứng gục mặt.

Vũ Văn Tiểu Vĩ giật tay lão thâu nhi:

- Lão huynh mình đi!

Lão thần thâu lưỡng lự rồi lắc đầu. Lão hướng mắt nhìn Du Tăng:

- Hòa thường, lão hòa thượng. Lão có muốn hành xử lão phu thì cứ hành xử, nhưng đừng dành hạ lão đệ của Lục Chỉ Thần Thâu.

Du Tăng nhướn mày nhìn Lục Chỉ Thần Thâu.

Lỗ Trình nói lý nhí:

- Sư phụ. Người hãy hành xử con nhưng đừng đánh lão huynh.

Du Tăng hừ nhạt một tiếng. Lão quay người lại, nghiêm khắc nói với Lỗ Trình:

- Theo ta về thiền môn!

Du Tăng dứt lời phi thân lướt ra ngoài cửa đại điện ngôi chùa hoang.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình bước đến bên Tiểu Vĩ và lão thần thâu:

- Lão huynh và đại ca bảo trọng.

Lỗ Trình phi thân thoát rượt theo Du Tăng.

Còn lại Ý Lan và Tiểu Vĩ, Lục Chỉ Thần Thâu. Ý Lan gần giọng:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn tính chạy đi đâu?

- Tiểu Vĩ chạy đi đâu kệ Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giật tay Lục Chỉ Thần Thâu. Hai người như hiểu ý nhau, đồng loạt quay lưng phi thân ra bên ngoài.

Ỗ Lan thấy họ thoát chạy liền quát lớn:

- Người chạy đi đâu?

Nàng băng mình theo, nhưng ra đến ngoài đại diện thì chẳng thấy bóng dáng hai người nữa.

Nàng hậm hực nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ, dù ngươi trốn dưới âm phủ, Ỗ Lan cũng moi ngươi lên.

- o O o -